

és galaktikai ügynökségek. Nem nehéz bizonyítani, hogy sehol sem tátongna olyan ijesztő szakadék a növényeket művelő paraszt és egy megtanulhatatlan nyelv között, mint esetemben. Már nem hitegetem magam, hogy el tudnék menni innen valahova.

A harmadik ok a nők. Az április és az október legszebben Zágrábban mutat a nőkn, jobban áll rajtuk, mint bármely csempészett bunda vagy szörme. Áprilisba öltözve éjszakai fényeket indukálnak köztem és Ázsia között, és szomorú bennszülötté tesznek, aki a petrezselyem és a fegyverek között lépked az angol pázsiton, és a galaktikai urának képzeli magát. Amikor októberbe öltöznek egy autónyi jegyzetet hoznak nekem a figyelmességükről. Ebből annyi gyöngédséget tanulok, hogy az elég lesz néhány évszázadig közös pánikunk megfékezésére. Nem kérdem őket a szándékukról. De tudom, nagyon fontos nekik, hogy milyen szilárd az a hely, amit általában nem illik emlegetni, de a szerelem földrajzában mindenhol fővárosként emlegetik.

Így, hát egyetlen nyomós okom sincs, hogy elmenjek Horvátországból.

VLADO GOTOVAC

POÉMA EGY IFJÚRÓL, AKI NEM SZERETI EZT A VILÁGOT

Második dal

Bemutatok egy ifjút,
Aki nem szereti ezt a világot,
Egyre csak azt hajtogatja:
Énekeljünk, kövessük a dallamot!

Ez a világ, ha felébred, rögtön szétesik!
Ez a világ agonizálva szunnyadozik!
Mi egyre hangosabban énekelünk,
Hangunk behatol a test szövetébe:
Ha felfogja ezeket a szavakat, belehal!
Az ifjú szemében fájdalom és elhagyott szerelmek,
Mérgezett virágaival megrontja a szelíd dalnokokat,
A virágokkal, melyeket a világ utolsó útján
Aggatott a halott csillagokra.
Róluk álmodik minden haldokló!



Orfikus napi teendők

Uraim, ő magával vitt mindent, amiből gúnyt űzött:
A hitet, a munkába indulást és a nők ölelését;
A kijózanító reggelt és az álmos éjszakát;
A munka tündöklését és bukását egyaránt.

A fenséges krokodilusok visszatértek az istenek közé,
Üvegpalatáikban, ahol az óriás cet párolog
És majmok táncolnak, mit sem sejtve a halálról,
Levedlik az aranybőrüket,
A drágaköves gombokat kikapcsolják
És a halál fűvel borítja be őket.
A hatalmas udvarokban némán terjeszkedik az őserdő,
Amíg a fiú gitárján egy balladát penget
Mezítlábás és mélységesen szelíd példaképéről,

Kinek már a nevét se tudjuk:
Nevezhetnénk az árnyékos ösvények szellemének...
Végül is csak egy gyerek hajol előre gondtalanul
És az idő mindörökre összeomlik
A virágba borult lombok között:
Már megint beköszöntött a tavasz, és tudjuk a nevét!
Az ifjú anya ilyenkor örömmel fordít hátat
A világba induló fiának:
Az anya leül a vörösen parázsló tűz mellé,
A fiú pedig odalép az üres kereszthez,
Jelre vár, hogy megmentsen bennünket mindentől.
A gitáros énekes tovább megy,
A haja hosszú, az arca halovány, a szakálla piszkos.
Nem az út vezet, s nem is a látóhatár:
Ő csak mondja a magáét és megy!

Énekeljünk, kövessük dallamot!

Válogatta és fordította Fenyesi Ottó

Arsen Dedić (1938): Költő, sanzonénekes, dalszerző.

Ivan Rogić Nehajev (1943): Költő, esszéista. A Pitánja nemzedék képviselője.

Branko Maleš (1949): Költő, prózaíró, esszéista, kritikus. Több jelentős irodalmi folyóirat szerkesztője volt.

Branko Čegec (1957): Költő, esszéista, kritikus, teoretikus. Számos folyóirat szerkesztője volt. Ma a *Tema* folyóirat főszerkesztője és a *Meandar* kiadó vezetője.

Vlado Gotovac (1930): Költő, esszéista, teoretikus. Az 1971-es „Horvát Tavasz” idején vállalt szerepe miatt börtönbe kerül, sokáig nem publikálhatott.